

Deel I

DE BEGRAFENIS

Stemmen gonzen als venijnige wespen. Ze vullen de lucht met onzinnige vermeende waarheden. Bie ergert zich. De ellenlange rij groeit gestadig aan. Zodra de mensen de ingang bereiken, verstilt het gezoem. De ceremoniemeester reikt Bie een veertje aan. Ze legt het op een blankhouten kist en slaat een kruisje. Ze observeert Victor. Bij elke begroeting buigt hij lichtjes het hoofd. Zorgelijke rimpels ontsieren zijn knappe gezicht. Met een hagelwitte linnen zakdoek veegt hij sporadisch een denkbeeldig traantje weg.

‘Stijlvol in het pak. Armani,’ fluistert Bie over haar schouder. ‘Ik vraag me af wie in de toekomst zijn peperdure Santoni’s zal poetsen.’

‘Sst,’ sist Merel. ‘Ben je gek?’

Heeft Victor iets gehoord? Zijn ogen lijken haar neer te bliksemen.

‘Deelneming,’ zegt Bie kortaf. Ze stapt verder.

‘Wat bezielde je?’ snibt Merel, terwijl zij zich neerploft op de stoel naast Bie.

‘Wat mankeert jou?’ vraagt Louise. Zij neemt plaats aan de andere kant van de tafel.

‘Ik heb het tegen Bie,’ verduidelijkt Merel.

‘Zo uitvliegen, dat zijn we niet van jou gewend,’ weet Louise.

Merel leunt naar voren. ‘Weet je,’ fluistert ze, ‘Bie maakte een ongepaste opmerking over Victor. Ik ben bang dat hij haar gehoord heeft. Een héél ongepaste opmerking was het! Die arme man.’ Ze draait zich om naar Bie. ‘Heb je dan geen greintje medeleven? Hij is net zijn vrouw en kind verloren. Hoe kon zij zo iets doen?’

Bie wil haar van antwoord dienen, maar krijgt er de kans niet toe.

‘Beste aanwezigen,’ galmt het door de luidspreker. Victor staat op een podium met een microfoon in zijn hand. ‘Mag ik jullie bedanken voor de rouwbetuigingen en de steun die ik de afgelopen weken mocht ontvangen? Ik wil me excuseren. Ik kon het niet opbrengen de vele ingesproken berichtjes en schriftelijke rouwbetuigingen te beantwoorden. Ik maakte een moeilijke...’ Hij haalt een gesteven, witte zakdoek boven en drukt die tegen zijn ogen.

‘Showman!’ braakt Bie sissend uit.

Merel stoot haar in haar zij en werpt haar een woedende blik toe.

Ze zien Victor ostentatief slikken. ‘Mijn excuses,’ zegt hij, ‘ik had alles en nu ben ik alles kwijt.’ Een geforceerde snik weerklinkt.

Bie haalt haar neus op.

‘Zij had alles. Ik droeg haar op handen,’ gaat Victor verder. Hij richt zijn handen naar de hemel. ‘Ze was een mooie vrouw. Ik hield ervan haar te verwennen. Ze had mooie kleren, juwelen... Niets was me te veel. Ik zou voor haar door het vuur zijn gegaan.’

Merel knikt instemmend. ‘Zo was het.’

‘Ik pronkte graag met haar. Ik was trots op haar. Ze was ziek. Ik heb haar niet kunnen helpen!’ Hij snikt, ingetogen.

Een man stapt het podium op, legt zijn arm om Victors schouders en begeleidt hem naar zijn plaats.

Een zakenpartner, denkt Bie. Ze heeft de man eerder gezien. In de bar? Ze pijnigt haar hersenen, maar kan hem niet goed plaatsen.

Louise onderbreekt haar gedachten. ‘Bie, wat mankeert je?’ vraagt ze. ‘Je gedraagt je inderdaad vreemd. We vonden Victor allemaal sympathiek. Eerlijk gezegd waren we allemaal stiekem een beetje jaloers op Ianthe. Zij had alles. Zo’n knappe man, een charmeur, galant en rijk. Wat kan een vrouw zich meer wensen? Ze was ziek, ja, daar ben ik ook van overtuigd. Anders zou ze zoiets niet doen. En ja, ik voel me een beetje schuldig. We hebben haar niet kunnen helpen.’ Ze schudt het hoofd. ‘Ik vraag me af waar we tekort zijn geschoten. Hoe moet Victor zich nu voelen? Hij moet met dit drama leven. Ook hij kon haar niet helpen.’

‘Wilde hij dat dan?’ bijt Bie haar vriendin toe. ‘Ik heb de laatste weken veel kunnen nadenken. Ik... Ik... Zie hem daar staan.’ Ze wijst naar het lege podium. ‘Afgemeten gebaren, geforceerde emotionele uitspraken. Heeft hij één keer de naam van Marie genoemd? Eén keer? Zij ligt daar wel in die kist! Hoe zou jij je voelen in zijn plaats? Verdrietig, verscheurd, kwaad. Kwaad op je vrouw, want zij heeft alles kapotgemaakt. Maar nee: *Ze was mooi. Ik pronkte graag met haar. Ik deed alles voor haar!*’ Bie hapt naar adem.

‘Bie, ik begrijp je echt niet. Ianthe was onze vriendin.’

‘Ja, en nu is ze gecremeerd, zonder dienst. Toen het l...’ Bie krijgt het woord niet uit haar mond. ‘Toen zij vrijgegeven werd, liet hij haar cremeren zonder afscheid te nemen. Marie daarentegen krijgt een praalgraf: een grafkelder en een bronzen engeltje van de hand van een gerenommeerd beeldhouwer.’ Ze herhaalt de woorden op het toontje waarmee Victor ze een week eerder uitsprak. ‘Bekijk de menukaart: een feestmaal om u tegen te zeggen. Maar Maries naam heeft hij geen enkele keer genoemd. En tijdens de dienst? Op een

paar plaatjes van het perfecte gezinnetje na viel er geen enkele persoonlijke toets te bespeuren.’

‘Wellicht viel het hem te zwaar,’ sust Louise. ‘Wie weet hoe we zelf zouden reageren als we zo onze geliefden verloren?’

‘We zagen haar graag,’ benadrukt Bie. ‘Ze was onze vriendin. Hoe ik me voel? Verscheurd. Verdrietig. Vol onbegrip. Waarom heeft ze zoiets gedaan? Waarom? Dag en nacht speelt die vraag door mijn hoofd. Waarom? Elke herinnering heb ik bovengehaald, vanaf onze eerste kennismaking met Victor tot het allerlaatste moment. Misschien was Victor niet de man die we dachten dat hij was. Hebben we de signalen niet willen zien? Was Ianthe ongelukkig? Ik denk aan...’

Merel onderbreekt haar abrupt. ‘Weet je wat ik voel? Ik ben boos, heel erg boos op Ianthe. Ik had ook gevoelens voor Victor, maar hij koos voor haar. Zij leidde een prinsessenleventje. Was ze niet al dood, dan zou ik haar nu kunnen vermoorden.’

‘Gelieve jullie stemmen te dempen,’ zegt een kelner discreet achter hen. ‘Enig respect is hier op zijn plaats.’

Schaamrood kleurt Merels wangen.

‘Je hebt een fles champagne bij je? Schenk dan onze glazen maar eens goed vol,’ beveelt Bie. ‘We hebben allemaal verdriet te verdrinken.’

De kelner knikt en vult de glazen.

‘Doe maar tot de rand,’ zegt Bie.

Zonder woorden werkt het drietal het voorgerecht naar binnen. Op een paar uitzonderingen na vallen de vele genodigden stil.

‘Prima keuken!’

‘Excellente kok!’

‘Mijn complimenten voor de chef!’

‘Jeetje!’ Bie gooit geïrriteerd haar servet op tafel. ‘Prima keuken, excellente kok... Waar zijn we mee bezig? We be-

graven verdorie een kind!

Merel kijkt haar stuurs aan. Louise probeert de spanning te breken. ‘We waren allemaal goede vrienden. Voor jou is het net iets erger, Bie, jij en Ianthe waren twee handen op één buik. Maar ze was vervreemd geraakt van ons, en van Victor. Misschien zie je nu alles heel zwart en kan je de gebeurtenissen niet in een juist perspectief plaatsen.’

‘Bestaat dat in zo’n situatie: het juiste perspectief?’ vraagt Bie bits. ‘Haar kind leeft niet meer. Zij leeft niet meer. Waarom?’

‘Begin niet opnieuw,’ waarschuwt Merel. ‘Ze was misschien ziek, maar zij is wel verantwoordelijk voor deze puinhoop. Zij en niemand anders.’

‘Ik begrijp je wel, Merel,’ sust Bie. ‘We adoreerden Victor allemaal. Maar misschien staarden we ons wel blind op uiterlijkheden. Hij was altijd charmant, dat mag je niet vergeten.’

‘Charmant, daar zeg je het. Wat is er mis met charmant zijn?’

‘Op zich niets. Maar, zoals ik al zei, ik heb de laatste weken veel nagedacht. Volgens mij verblindde hij iedereen met die houding van hem. Wat zat erachter?’

‘Niets,’ beklemtoont Merel. ‘Hij is het slachtoffer in dit verhaal.’

‘Laten we het positief houden,’ sust Louise. ‘Laten we ons de goede dingen herinneren.’

‘Maar er is helemaal niets positiefs aan dit verhaal.’

‘Dan zijn we het toch ergens over eens’, beaamt Bie. ‘Dit is helemaal geen positief verhaal.’

‘Je verlegt de klemtoon,’ gaat Merel in het verweer. ‘Je hebt besloten om Victor met de vinger te wijzen. Maar ik weet nog goed hoe hij haar ten huwelijk vroeg. Hij ging publiekelijk op zijn knieën zitten.’

Verder lezen?

Bestel dan snel het e-book!